Patologii erotice și pathos poetic

Tehnica la care recurge Adrian Matei în „Poveste din Calea Regală” este hibridizarea discursului în proză cu discursul poetic, ilustrând preferința personajelor pentru poezie ca formă de potențare a iubirii. Poezia sporește interesul erotic, devenind element al ritualului de curtare (în cazul cuplurilor Călin – Ștefania, Vadim – Ștefania,), ea verbalizează tumultul interior irepresibil, confiscă/înlocuiește celelalte tipuri de logos, intrând, poate, într-o zonă mai pură, a poeticului

„Poveste din Calea Regală” deschide seria tragicelor istorii despre iubire, scriitorul realizând nu doar o narațiune despre un cuplu sortit nefericirii, ci reînvie decorul unei epoci trecute – anii dintre 1925 și 1930 – polarizați de două evenimente istorice: abdicarea,

respectiv întoarcerea regelui. Cele două momente încadrează și definesc într-o măsură condiția protagonistului, Călin, îngrijitor la hotelul de lux Bristol din Brăila; la abdicarea regelui, Călin reflectează ironic-amar, „I-auzi, nene […] i s-a urât cu binele”, punând, subtextual, în cumpănă discrepanța dintre privilegiile regale (devenite poveri) și celălalt tip de poveri, specifice omului de rând. Naratorul comentează, la rândul său, ironic, contrastul dintre opulența unei clase sociale și mizeria alteia. Călin „avea norocul să locuiască în una din cele mai frumoase clădiri ale orașului”, adevărat brand urban înscris pe cărțile poștale, dar spațiul locuit de el nu are nimic din opulența clădirii: era o cămăruță „insalubră”, „întunecată”, la demisol. Limitele sociale ale personajului nu pot fi transgresate, norocul său nu e unul autentic, deplin;

Călin rămâne o slugă umilă. Autorul supralicitează, împovărându-i destinul mai mult: noul director al hotelului este Vadim, fiul directorului de la orfelinatul unde crescuse Călin, fiu ce îi chinuise copilăria orfanului. Destinul amoros al lui Călin îl scoate însă din zona complexului de inferioritate, conferindu-i o formă de putere și supremație față de Vadim: Ștefania, amanta lui Vadim, îl alege pe Călin, sluga ce știe să îi fie confident respectuos și apoi iubit grijuliu.

Cei trei vor fi distruși de un multiplu hybris ce apasă triunghiul conjugal: Ștefania este o curtezană ce caută iubirea adevărată/curată; Vadim e un profitor ce își dorește dragostea, sau doar posesia, exclusivă a Ștefaniei; Călin își tentează prin iubire depășirea condiției. Revenirea la tron a regelui aduce cu sine grațierea deținuților, dar

această grațiere în sens juridic nu reprezintă pentru Călin o adevărată eliberare și revenire la viață, singurul mod de a soluționa hybrisul rămânând moartea.

Prof. dr. Ana-Maria Norocea

Narativitatea congenitală a trecutului mitizat sau cum se trădează involuntar o posibilă vocație de romancier

Motto:
„Miturile gândesc în oameni, fără știrea lor”. (Levi - Strauss)

Împotiva tendinței generației sale, ce se asfixiază de prea mult prezent, prozatorul Adrian Matei mitizează trecutul, asemenea scriitorilor zilelor „de aur a scripturilor române” transfigurați de Eminescu, în ars poetica, **Epigonii,** tocmai pentru că El, Trecutul, se impune ca un datum fundamental al imaginarului narativ, ca un model atemporal. Imaginarul narativ pulverizat prin varietatea epocilor condiționează renașterea poeticii prozei

ce revelă atât iluzia vieții cotidiene, cât și iluzia absolutului sau, cu alte cuvinte, accesul aparent întâmplător, la destin al individului. Nu e greu de observat că poziția naratorului și viziunea auctorială romantic-realistă decid configurația narativității. Trecutul și prezentul se suprapun, unul explicându-l pe celălalt. Eul auctorial/ narativ urmărește cu obstinație veridicitatea, crearea caracterelor și supunerea epicului la condiția ilimitată a poeziei.

Povestirea scriitorului focșănean are drept principal criteriu estetic formativ, unitatea și organicitatea lăuntrică a ficțiunii epice. Naratorul caută „forma" care să-i configureze neorealist, structurile realității, în care personajul să fie el însuși, permanent rătăcit în labirintul destinului său și al spațiului în care a fost predestinat să trăiască/ supraviețuiască. În acest sens, mi se

pare admirabilă realizarea artistică a îngrijitorului de la hotelul Bristol, din Brăila anului 1925. Personajul Călin simbolizează „eroul problematic”/ personajul a cărui viață e dominată de o condiție supraindividuală, implacabilă, – dragostea fatală pentru ibovnica lui Vadim, Ștefania.

Obiectiv în narațiune, prozatorul este, în fond, un patetic în reflecție: pune în prim plan coerența retorică, ceea ce ar vrea să însemne logica realului, sublimată în logica textului. Sinceritatea față de sine este calitatea de căpetenie a prozatorului, care-i permite să descopere rebrenian, ideea că omul trăiește prin ce are unic. Se știe, unic e numai sufletul. Modelele tutelare ale autorului pot fi găsite în duhul balcanic, și în narațiunea realist-fabuloasă/ pitoresc-caragialiană.

Tradițional, modern sau postmodern, personajul mateian obligă naratorul în a-i respecta condiția impusă de descoperirea alterității, mai ales a alterității ireductibile, revelată de gândirea fenomenologică și existențială. Alteritate ce ar putea să migreze într-un viitor roman dezvoltat după nucleul epic prezent în Poveste din Calea regală dacă Adrian Matei ar urma în acest sens, un model al predecesorilor Liviu Rebreanu, Cezar Petrescu, Camil Petrescu, Marin Preda etc., care se știe au debutat cu schițe, povestiri, nuvele. În fond, scrierea romanelor înseamnă să trăiești prin propriile-ți personaje. Nu trăiește, și astăzi, G. Călinescu însoțit de Otilia, sau autoexigentul Flaubert, alături de Emma Bovary?

Petre ISACHI

Ultima seară a lui decembrie găsea Calea Regală plină de oameni ce sărbătoreau, cu pahare de șampanie în mâini, răposatul an 1925.

Călin stătea ghemuit lângă o sobă din teracotă, crăpată de timp și privea prin ochiul unei ferestre ce dădea chiar în bulevardul de promenadă al brăilenilor.

Era frânt de oboseală, toată ziua dăduse zăpada dimprejurul casei unde locuia și încă mai la vreo zece, după ce, cu o noapte înainte, ninsese strașnic.
Dar era fericit, își strângea în ambele mâini căciula ponosită și începu să rânjească privind la domnițele ce se învârteau prin zăpada subțiată de lopata lui. Ba chiar râse cu un hohot grav când uneia dintre domnițe i se aruncară în cap multe panglici din hârtie colorată.

- Pesemne că se mărită anul ăsta, gândi flăcăul, ridicând ușor din umeri.

Umeri lați, mari, ce atârnau pe lângă ei două brațe vânjoase, înăsprite de greutățile vieții ca slugă la boier.

Era îngrijitor la hotelul Bristol. Avea grijă de focul din sobe, de ploștile din holurile camerelor și de așternuturile mușteriilor. Nu era plătit bine, chiar dacă muncea din zorii zilei până după miezul nopții, dar mai primea ciubuc câte un bănuț de la clientela mai înstărită.

Ascundea paralele într-o cutie de tablă pe care scria "Lulu Biscuits – Leferve utile", pe care stătea impunător un băiețaș cu bonetă albă pe cap, o mantie albastră cu căptușeală roșie și ghete negre, strălucitoare.

„Într-o zi o să mă îmbrac și eu așa, gândea sărmanul argat de câte ori deschidea cutia pentru a arunca în ea monedele strânse peste zi."

Clădirea în care lucra era impunătoare, cu două etaje, construită de un arhitect mare al timpurilor, Paul Mihail. Inițial, casa de modă a fraților Geavide, a fost cumpărată de un negustor înstărit pe nume Hirschhorn, care i-a schimbat întreaga fațadă și a decorat-o cu mobilă adusă tocmai de la Berlin, făcând din Bristol locul de popas al multor călători cu bani ce treceau prin vechiul oraș de pe malul Dunării. La parter se găseau "*Magazinul de stofe Lober*" , "*Orasul Londra*", în vitrinele cărora se vedeau manechine îmbrăcate în costume englezești, loteria "*Norocul*" și o casă de schimb valutar. Călin avea norocul să locuiască în una din cele mai frumoase clădiri ale orașului, aflată pe multe cărți poștale ale vremii. Norocul... e cam mult spus, pentru că își odihnea oasele într-o mică,

întunecată și insalubră cămăruță de la demisolul clădirii.

Primele ore ale anului treceau fără prea multe bucurii pentru îngrijitorul locului. I se păru de vreo două ori că bate cineva în fiare, semn că trebuie să mai bage lemne pe foc în acea cameră, dar nu s-a adeverit.

Noaptea liniștită își sticlea lumina lunii prin gerul îndesat în geamurile hotelului.

- Regele a abdicat! îl trezi din somn glasul matinal al băiatului cu ziare...

- I-auzi, nene, gândi Călin, i s-a urât cu binele...

Se ridică în capul oaselor de pe lavița îngustă ce-i servea drept pat, își trosni zgomotos spatele și dădu să-și ia paltonul vechi agățat într-un cui bătut în tocul ușii. Se opri din mișcări când își

aminti că e prima zi din an și sigur piața de pește e închisă azi.

Avea un ritual. În fiecare dimineață, se trezea odată cu zorile și apuca înspre portul de la malul Dunării, la Piața Pescăriilor Statului, unde tarabele erau înțesate cu prada ce se zbătea încă.
Lua fie un ciortănel, fie un cărășel sau un șalău mai mic, îl săra bine și îl punea la afumat în spatele sobei. După ce se usca bine, îl smulgea din frânghia pe care stătuse atârnat și îl mânca cu mămăligă și ardei iute.
Așadar aerul cămăruței purta impregnată aroma bălților Brăilei.

"Hai să ies, să iau o gură de aer nou, se îmbărbătă bărbatul, poate iau și gazeta să văd ce zice despre rege!"
Săltă capacul cutiei din tablă, apucă o monedă și ieși din cămăruță. Trecu printr-un hol îngust, ce avea legătură cu bucătăria hotelului și ieși afară din

clădire pe o ușă lăturalnică. Numaidecât dădu nas în nas cu un ger teribil de aspru.

- Ștefănuț! Ia dă-te mai aproape!

Băiatul ce ținea un maldăr de ziare la subțioară se apropie bucuros de el.

- Să trăiești, Nea Căline! La mulți ani!

- La mulți ani! bâigui bărbatul cu ochii ațintiți pe prima pagină a „Universului”. Un militar cu o mustață neagră și cu pieptul încărcat de medalii privea impunător de pe bucata de hârtie.

- Ăsta e, mă, regele?

- Ăsta e...

- Și nu mai e rege?

- Nu mai e...

- Păi de ce?

- Cică nu a mai vrut el...

- Cum nu a mai vrut? Da’ ce? Ori a bolânzit?

- Cică e o muiere la mijloc, nene…

- Aaaa… o muiere… păi d-aia… Ia dă gazeta aia încoace.

Moneda poposi în brațele băiatului în timp ce interlocutorul acestuia deslușea cu glas tare vorbele celui ce părăsise tronul țării.

"Declar prin aceasta că renunț irevocabil la toate drepturile, titlurile și prerogativele de care în virtutea Constituției și a Statutului Familiei Regale, m-am bucurat până astăzi. Ca principe al României și ca membru al Familiei Regale. Renunț, totodată, la drepturile ce mi-ar reveni prin legile țării asupra fiului meu și averii sale. Mai declar că nu voi avea nicio pretenție asupra drepturilor la care am renunțat de bunăvoie și din proprie inițiativă și mă angajez, pentru binele tuturor, să nu mă întorc în țară timp de zece ani, iar după expirarea acestui termen să nu

mă mai întorc fără autorizația Suveranului. Milano 28 decembrie 1925”

- Vezi tu, mă, Ștefănuț, ăștia au dreptul să facă ce vor ei și nu-i judecă nimeni! Cum ar fi să mă duc eu acuma la jupân și să-i spun că de mâine nu mai lucrez la hotel?

- Io știu, nene?

- Nu știi, că nu ai de unde să știi, îl completă bărbatul, dând din mână a lehamite. Mă duc să-mi fac turul de dimineață. Te aștept după prânz aicea.

- Ai ceva pentru mine, nene?

- Așa ar trebui, a fost sărbătoare mare azi-noapte. Poate or mai fi rămas vreo câteva mere sau vreo câteva boabe de struguri… Sau poate o felie de tort.

Băiatul începu să țopăie de bucurie…

- Mulțumesc, nea Căline!

- Îndeasă bine căciula aia pe cap, că buline nu lasă ăștia pe aici ca să pot să-ți dau….

- Am înțeles!

Intră în hotel și deșertă pe rând ploștile din fața camerelor. Pașii domoli ce atingeau cu grijă podeaua scărțâită se amestecau cu gemete scurte ce năvăleau din camere unde domnițele fuseseră trezite dis-de-dimineață de vârtoșenia domnilor de lângă ele. Coborî apoi în bucătărie, unde îl aștepta un castron de colărezi cu lapte, tocmai luați de pe foc. O bucătăreasă grasă, între două vârste, cu părul strâns într-o basma albă îl scrută cu privirea.

- Ia de mănâncă, Căline!

- Mulțumesc, tanti Smarandă!

Înfigea lingura în amestecătura aproape fiartă de lapte, zahăr și făină, privind cu venerație la mâinile femeii care frământau o cocă perfect rotundă

ce urma să fie băgată în formele din cuptor pentru a coace pâinea servită la masa de dimineață.

- Ghiaurule, ți-ai făcut cruce înainte să te așezi?

- Nu... răspunse rușinat bărbatul.

- Măcar fă-ți după ce isprăvești de mâncat!

O cruce mare plecă dinspre fruntea sătulului, strânsă între primele trei degete, coborâtă larg pe umeri și apoi înspre brâu.

- A fost bună?

- A fost, răspunse îmbătat de aroma fină a scorțișoarei.

- Eh, să-ți fie de bine!

- Mulțumesc!

- Acum, nu te duci tu până în spate să spargi niște lemne, că mi se răcește cuptoru'?

- Mă duc!

Se ridică greoi de pe scaun, își îndesă pe cap căciula ce o lepădase înainte de a se așeza la masă și porni cu pași mărunți spre grămada de lemne, ca un osândit la ocnă înspre muntele de sare. Scuipă abitir în palme, apucă toporul și începu să lovească cu putere în mijlocul bucăților de plop, ferind gura ascuțită a lamei de fier să nu se ciobească în vreun nod.

Zgomotul puternic al unui automobil îi asurzi timpanele. Crezând că venise boierul, o luă la fugă înspre treptele de la intrarea în hotel. Dar nici țipenie de stăpân. În schimb, peste drum, în fața casei Protopopescu, ce stătea de câteva luni goală după ce murise și văduva colonelului, era parcat un autoturism impunător, negru, ce avea scris, pe grila rotundă din față, numele Duesenberg. Din el coborî o femeie tânără, frumoasă, îmbrăcată cu o haină

din blană albă, în timp ce un șal mov îi acoperea creștetul capului. Șoferul căra valizele multe și grele, zorit parcă de o voce invizibilă ce îl mâna de la spate să descarce mai repede bagajele. Femeia se juca cu un bulgăre de zăpadă, strângându-l între mănușile ei imaculate, făcute parcă din cea mai fină piele din lume. Șalul i se dădu un pic la o parte dezvelind un păr negru ca abanosul ce mângâia obrajii albi și delicați, aprinși de ochii albaștri ca marea.

După o vreme, cei doi intrară în curte, iar din hornul din camera de la stradă începu să se înalțe un fum alb, ce parcă anunța un 'Abemus papam', așa cum citise Călin într-o gazetă.

'Frumoasă mai e... strașnică femeie, de ținut trează toată noaptea', gândi bărbatul și plecă, aproape rușinat de ce îi trecuse prin minte.

Se apropia ora prânzului, ora la care mușteriii plecau. Cără lemnele sparte în bucătărie și începu să curețe camerele. Scotea întâi cenușa din sobe într-o găleată mare din tablă și le umplea la loc cu lemne frumos rânduite spre a încălzi noii clienți.Apoi lua fiecare cameră la rând, o mătura atent în timp ce Olga, fata cea mare a bucătăresei schimba așternuturile și le așeza la loc, într-o draconică ordine. Când găsea, pe sub pat, câte o 'piele de pește' încărcată de seva bărbăției vreunui muștеriu ce nu pierduse degeaba noaptea, drăcușorul de fată zâmbea și chicotea.

- Și ăștia au avut multe de pătimit azi-noapte!

- Or fi avut, a fost Anul Nou... cine să-i judece?

- Ei, vorbeam și eu așa cu gura mea proastă...

Olga se apropia de majorat și se vedea asta după sânii ce ieșeau mult din bluza strânsă ostentativ chiar sub ei.
Roșcată, cu părul cârlionțat, cu mâini puternice și fese arcuite, fata atrăgea multe priviri prin mahalaua Comorofcei, unde locuia alături de mama ei și cei doi frați.

- Căline, da' tu ai fost cu vreo muiere?

- Vezi-ți de treabă, mucoaso, întinde bine plapuma aia și bate bine pernele!
Bărbatul abia trecuse de 25 de ani, dar greutățile vieții îl arătau mult mai bătrân. Se născuse din iubirea unui învățător din Pisc și a unei eleve venită de la țară. Cum niciunul nu a vrut să-l recunoască, a crescut la orfelinatul de pe strada Bolintineanu. Carte nu făcuse prea multă, vreo trei clase, dar citea și socotea cu o repeziciune nemaîntâlnită. Când avea vreo 12 ani, a fugit de la

orfelinat din cauza bătăilor primite de la băiatul directorului, un copil răsfățat și needucat ce venea după ore special pentru a-i mai arde o mamă de bătaie și pentru a-l lăsa nemâncat toată ziua. A pătimit multe, dar a trecut peste toate și într-o zi a avut norocul să fie văzut de boierul Hirschhorn descărcând la Obor o căruță plină cu saci de grâu.

- Ce e cu tine aici, flăcăule?, îl întrebă domnul îmbrăcat în straie frumoase ce străluceau în soare ca icoanele din biserică.

- După cum vedeți, boierule! Descarc căruța asta... și mai am încă două până la amiază.

- Ai casă?

- Nu, boierule!

- Familie?

- Nu... doar eu și Dumnezeu!

- Și unde dormi?

- Unde mă lasă negustorii... pe scândurile tarabelor. Mi-a dat unu' o pătură să-mi ție de frig.

- N-ai vrea să ai camera ta unde să dormi, mâncare caldă și o simbrie din care să îți pui și tu deoparte ca să îți faci un rost în viață?

- Aș vrea, boierule, cum să nu!

- Atunci ia curcanii ăștia la subțiori și vino la Bristol!

Așa a ajuns Călin, băiatul bun la toate, în hotelul ce domina Calea Regală a Brăilei.

După ce termina de aranjat toate odăile, o urma pe Olga în bucătărie. Făcea mă-sa un borș de te lingeai pe degete. Sorbeau împreună din farfuriile de lut, ca într-un tandem al gurilor flămânde, după câteva ore bune de muncă.

În acea zi de început de an, Smaranda îi întinse o cupă încărcată cu

un lichid fără culoare care bolborosea scoțând o aromă puternică de strugure dulce.

- A rămas niște șampanie de aseară. Ia de bea!

- Nu vreau!

- Vreau eu, mamă! Să mă lăfăi și eu ca doamnele adevărate!

- Apuci și tu pe drumuri strâmbe, o certă femeia, întinzându-i cupa.

- Niște sifon ai, întrebă bărbatul?

- Am! și umplu un pahar de cristal cu apa ce sărea afară din el.

- Da’ pentru Ștefănuț?

- Iar îi faci pachet pungașului ăla cu ziarele? îl certa Smaranda, întinzându-i mai mereu, într-o foaie de ziar, dinainte pregătită, fie un copan de pui cu un cartof copt, fie o bucată de slănină înroșită de boia, lipită de o felie mare de pâine sau cine știe ce alte delicatese rămase de la mesele bogaților.

De data asta, bucătăreasa avea un festin pentru baiatul cu gazetele… așezase frumos într-o bucată de tifon o bucată mare de piept de rață gătită în sos de varză roșie cu ulei, cimbru și pătrunjel.

- Pune-i și un măr!

- Pune, pune… pentru tine nu vrei… îi dai tot lui!

- A rămas tort de aseară? continuă bărbatul, nebăgând în seamă cuvintele ei.

- A rămas!

- Vreau și eu! ceru Olga, infierbântată de alcoolul din cupă.

- Porția mea dă-i-o lui!

După ce își termină treburile, se retrase în cămăruța lui, mai aruncă niște lemne pe foc și citi gazeta din scoarță în scoarță.

Adormi greu, după miezul nopții, dar somnul îi fu dulce, iar visele îndreptate

spre domnița ce locuia acum vizavi de camera lui. Ca niciodată, a fost trezit de bătăile puternice în ușă ale Smarandei.

- Trezește-te puturosule, e ora 6 și a venit directorul cel nou! A chemat după tine! Te așteaptă în holul mare.

- Directorul cel nou? întrebă bărbatul buimac, crăpând ușa cămăruței.

- Da, da, jupânul s-a mutat la munte, în Austria, să se trateze la plămâni. A adus pe cineva să se îngrijească de treburile hotelului.

Numaidecât, Călin se îmbrăcă și dădu fuga spre locul unde îl aștepta cel lăsat de boier să cârmuiască peste avuția lui.

În hol stătea sfătos un tânăr înalt, bine îmbrăcat, cu o mustăcioară neagră, răsucită înspre gură și cu dinți albi precum cei de lapte ai pruncilor. Îl recunoscu din prima secundă și împietri cu pumnul încleștat a răzbunare. Era fiul directorului de la orfelinat, Vadim,

cel care îi transformase într-un calvar copilăria.

Tânărul țipa nervos la Olga și la Smaranda, fără niciun temei, ci doar pentru a-și etala supremația.

- De azi înainte, ascultați orbește de vorbele mele! Eu sunt acela din a cărui mână primiți bucata de pâine ce vă hrănește! Ați înțeles?

- Am înțeles! bâiguiră femeile printre lacrimi.

- Iar tu cine ești?

- Îngrijitorul, conașule, Călin mi-e numele.

- Domnule director, pentru tine!

- Mă scuzați, domnule director!

- Treburile se vor schimba aici! De azi înainte vreau să știu tot ce se întâmplă în acest hotel!

- Cum doriți! Dacă boierul v-a lăsat în locul lui înseamnă că a fost întreg la minte!

- Ce vrei să spui, mojicule?

- Nimic rău, doar că boierul a avut motivele lui să vă numească director!

- Bineînțeles! Și nu e treaba ta!

- Nu e... așa e, răspunse încet sărmanul, bucuros că nu a fost recunoscut de călăul din copilărie.

- Acum, la treabă! încheie, urlând, arogantul în care creștea un tiran.

În drumul spre locul lor, Olga se agăță de brațul lui Călin.

- Mi-e frică de el!

- Nu-ți fie! Doară nu ne plătește el.

- Asta cam așa e!

Mergea cu mâna lipită de pieptul lui și se simțea mai mult decât protejată. Nutrea pentru el ceva ascuns, încă de când venise să lucreze aici, când intră peste el în dușul din baia angajaților și văzuse pentru prima dată cum arată bărbăția unui bărbat. Mergea cu mâna lipită de pieptul lui și se simțea mai mult

decât protejată. Nutrea pentru el ceva ascuns, încă de când venise să lucreze aici. Într-o zi, pe nesimțite, îl pândi în dușul din baia angajaților și văzuse pentru prima dată cum arată goliciunea unui bărbat. I se încălziră aproape instantaneu coapsele și ar fi vrut să fie pătrunsă de el. Când se atingea singură, noaptea, în camera ei, doar la el se gândea.

Spre mijlocul zilei, frumoasa doamnă, ce tocmai se mutase vizavi de hotel, apăru în holul cel mare de la intrare, unde era și recepția. În spatele biroului mare din lemn masiv, pe care erau inscripționate tarifele camerelor, stătea Vadim, bucuros de apariția ei.

- Ne aduce cineva două cafele? strigă noul șef.

- Imediat, răspunse Olga. Cu caimac?

- Și lapte!

- Da!

- Spune-i îngrijitorului să aducă o măsuță cu două scaune, că doar nu vom sta în picioare!

Călin auzi discuția și până să strige Vadim la el se îndemnă înspre ei cu o mesișoară în trei picioare și două taburete.

Frumoasa tânără sorbea delicat cafeaua, în timp ce bărbatul cu mustăcioară îi prezenta planurile noii sale slujbe.

- Cred că în partea asta ar merge un bar mare, cu mese și scaune, despărțit de o perdea mare, roșie, ce coboară din tavan.

- Interesant, ai avea și mai mulți mușterii.

- Dar tu ai fi mulțumită, inima mea?

- Cum nu, puișor? Păi cine mă face pe mine fericită?

- Știi cine e domnița? îl întrebă Olga.

- Am văzut-o că s-a mutat de dimineață în casa Protopopeștilor, de peste drum.

- Deci nu știi cine e...

- Tu știi?

- Da, a lucrat în bordelul Tantii Elvira, era cea mai căutată, intrase în grațiile prefectului și ale altor oameni importanți, dar a ales să cadă în brațele ăstuia de ne-a venit ca stăpân.

- E ibovnica lui Vadim?

- Cică i-a mâncat deja din averea familiei și gura lumii spune că nu se lasă până nu o mânâncă pe toată.

Lucrurile începuseră să capete sens în mintea bărbatului

- Da' cum o cheamă?

- Ștefania, cică e venită de peste Dunăre, de la Măcin.

Lumina înserării, căzută devreme, îi orbi gândirea ce își căuta, posomorâtă, înțelesurile privitoare la o asemenea

frumusețe. Dezamăgirea se citea pe chipul lui, aproape desfigurat de aflarea unor asemenea vești.

Noaptea venea albă peste mintea lui ferecată în gânduri negre.

- O fată de salon... nu e altceva decât o ușuratică, se trezi Călin vorbind cu voce tare.

Se foi până dimineață, ațipi de vreo câteva ori, dar mereu îi apărea în minte imaginea ei și se trezea, de fiecare dată, nădușit și respirând greu.

Dimineața, când intră în bucătărie, dădu iar ochii cu Olga, zâmbindu-i triumfător.

- A dormit în hotel aseară, în camera din colț, de la etaj, aia mare.

Fără nici un pic de poftă de mâncare apucă înspre camera unde aflase că înnoptase femeia din visurile lui.

Întunecimea holului lung, îi deslușì silueta unui bărbat înalt, ce într-o mână

ținea o haină groasă iar cu cealaltă își aranja bretelele pantalonilor, sus, pe umeri.

- Bună dimineața, conașule!

- Neața! îi răspunse bărbatul, așezându-i în mână o monedă ce strălucea pe jumătate sub lumina aproape oarbă a lămpii de pe perete.

Ușa camerei era întredeschisă și văzu prin crăpătura ei pe Ștefania, întinsă în pat, așa cum o făcuse mă-sa. Goliciunea ei îl făcu să zăbovească o secundă cu ochii întemnițați de trupul său diafan.

- Băiete, vino încoace!

Vocea aceea caldă îl făcu să ii tremure inima.

Femeia își acoperi formele apetisante cu un halat din mătase roșie ce o cuprindea precum mantia unui mareșal.

- Vin, coniță!

- Strânge repejor ce e de strâns de aici din cameră și aruncă orice urmă a ceea ce s-a întâmplat azi-noapte aici, îi porunci desfrânata, punându-i și ea o monedă pe marginea patului.

- Cum doriți!

Dialogul dintre ei continuă într-o direcție ce-i îngheță sângele în vine.

- Tu ești cel ce mă privea dimineață de pe scările hotelului?

- Eram doar curios cine s-a mutat peste drum.

- Ehh, atunci să știi că numele meu e Ștefania și că o să mă mai vezi pe aici.

Femeia se schimbă în hainele ei muierești, fără nici un fel de inhibiții. Bărbatul se simțea ca într-o cameră de tortură a Inchiziției, silit să privească sacrilegiul clipelor petrecute alături de ea.

- A venit Vadim?

- Nu l-am văzut, domniță!

- Ștefania, să-mi spui Ștefania, mai devreme ți-am spus cum mă cheamă!
Călin termină de strâns după războiul de peste noapte și luă moneda de pe pat, ascunzând-o în gaura buzunarului hainei ce zăcea lărgit de toceala mâinilor ce intraseră în el, în timp ce femeia părăsea țanțoșă locul bătăliei.

Din acea zi, viața lui Călin se schimbă radical. Ștefania venea și de două - trei ori pe zi în hotel însoțită de câte un bărbat, iar Vadim o aștepta la plecare de fiecare dată, ca un gardian ce-și păzește condamnatul. Ba chiar îl vedea pe călăul lui din copilărie ieșind satisfăcut din camera de la capătul holului, la braț cu Ștefania.
Olga îl tot bătea la cap.

- Ai văzut, mă, a plecat jupânu' și ăștia au transformat hotelul în bordel. Ce om întreg la minte își vinde iubirea în brațele oamenilor cu bani?

Călin ar fi trebuit să fie mulțumit, primea bănuți, umpluse aproape cutia de tablă, ba chiar își permise să își ia un pardesiu nou de la casa de modă din hol. La un preț mai mic, ce-i drept, că era descusut sub mâneca dreaptă, dar i-l îndreptă imediat cu acul Olga.

- Arăți și tu a om! Că urât nu ești!

Nici nu asculta vorbele tinerei cameriste, gândurile lui se adânceau în dorința din ce în ce mai arzătoare de a fi, măcar o noapte, cu Ștefania.

Încet, încet își pierdea mințile, nici cu Ștefănuț nu mai vorbea, iar Olga îl dojenea pentru asta.

- Ce ai cu sărmanul băiat? I-ai fost ca un tată atâția ani și acum se tot uită după tine, măcar de l-ai băga în seamă.

- Nu am timp de el, îi răspunse sec.

- O să am eu, că e mai demn ca tine, afemeiatule!

Zilele treceau, la fel și săptămânile, iernile, primăverile și pe rând, ca într-un carusel al vieții, toate anotimpurile. Rând pe rând, anii treceau, Olga își găsi bucuria conjugală în brațele lui Ștefănuț. Rămăsese grea, așa că nu mai venea la hotel, iar mă-sa, Smaranda, se lăsă de bucătărie când îi apăru nepoata.

Călin rămase singur cuc, părul lui negru se colora în fire albe, atât pe tâmple cât și în barbă. Cu noii angajați nu schimba prea multe vorbe, nici prin bucătărie nu mai trecea așa de des.

Universul lui se învârtea în jurul Ștefaniei. Când ea mai rămânea peste noapte cu un bărbat, în hotel, îi ducea dimineața în cameră cafeluța ei cu lapte și caimac.

Într-o dimineață Ștefania, cocoțată aproape despuiată în vârful patului, îi

răvășI mintea cu o întrebare la care se gândea că nu o va auzi niciodată.

- Căline, da' ție ce ți-ar place la o femeie?

- Eu știu… Să arate a femeie…

Tânăra explodă într-un râs puternic și își ridică mâinile în aer dezvelindu-și sânii rotunzi și exotici ca două rodii pîrguite, gata să muști din ele și să îți umpli gura cu sucul lor.

- Adică să aibă țâțe, așa ca mine?

- Da... așa... ca tine...

- Deci îți place ce vezi, zevzecule?

Bărbatul dădu ușor din cap și plecă ochii în pământ, rușinat până în vârful urechilor.

- Cu ăștia fac o gramadă de bani, continuă femeia, mângâindu-și provocator sfârcurile.

Călin se ridică și părăsi în grabă camera, fără a mai scoate vreun cuvânt.

Toată ziua se perpeli, cu mintea captivă unui gând ce îl putea apropia atât de mult cât își dorea de frumoasa femeie. Se întâmpla să fie iarnă, așa că asfințitul devreme al soarelui cobora înroșit pe geamurile casei de peste drum. Călin bătu cu putere în poartă, cu o singură mână. Ștefania ieși în pragul casei, uimită de vederea lui.

- Ce e cu tine, Călине? Intră, că îngheț aici!

Bărbatul intră spășit în pridvorul casei, descălță bocancii și o urmă pe femeie în camera ei. Tot timpul ținuse o mână la spate, ascunzând parcă ceva de ochii ei frumoși.

- Ce ții la spate? Ce ai acolo?

Mâna lui groasă scoase la vedere o cutie de tablă, care, ridicându-i capacul, arătă o grămadă de bănuți.

- Ce e cu asta?

- Și eu pot să plătesc...

Ștefania începu să râdă iar, ca de dimineață, și închise capacul cutiei.

- Nu am cum să iau eu bani de la tine. Tu ești prietenul meu, confidentul meu.

- Dar...

- Nu există nici un dar între noi. Dacă am ajunge amorezi, totul s-ar strica. Și plus de asta, Vadim se crede bărbatul meu, doar știi cât de gelos este. Sigur ar face vreo prostie dacă va afla.

Pleoapele bărbatului se închiseră într-o durere sfâșietoare ce parcă îi frânse inima în două. Femeia înțelese gravitatea refuzului ei și încercă să îndulcească un pic momentul.

- Dar uite, mâine e Ajunul. Poți să mă colinzi! Vrei?

- Îhî... bâigui năpăstuitul și ieși din casă strângând la piept cutia din tablă.

A doua zi de dimineață, Ștefania, care rămăsese iar peste noapte în hotel, de data asta cu Vadim, îl așteptă până spre

prânz pe Călin să îi aducă la pat cafeaua.
- S-o fi supărat, oi fi fost prea aspră cu el, gândi, ușor întristată... când ochii îi căzură pe o bucată de hârtie ce zăcea pe podeaua din fața ușii.
Se repezi înspre ea, o ridică și o citi cu râvnă.

"Te-oi colinda, Ștefanio, singur cuc, pe la ferestre,
Despuiat de vanitate, încolțit de sentimente,
Sub un ger ce-mi cere trupul, gol, de-a dreptul, realmente,
Ca o formă dansatoare din picturile rupestre,
Te-oi colinda, Ștefanio! Și din suflet, totalmente!"

Nu îi veni să creadă frumusețea acelor cuvinte, așa că le mai citi încă o dată.

- Doamne, nimeni nu mi-a scris așa frumos! Niciodată!
Sărută răvașul și, strângându-l în brațe, începu să se rotească precum într-un vals imaginar, purtată pe aripile dragostei ce începea să îi încolțească în suflet.
Se îmbrăcă repede, părăsi hotelul și se retrase în intimitatea ei.

Toată ziua inima îi bătu nebunește ca a unei adolescente prinsă în mrejele amorului pentru prima dată.

Tresărea la fiecare bătaie în poartă și de fiecare dată, cobora ochii dezamăgită când vedea o altă ceată de copii ce întreba dacă primește cântecele Nașterii Domnului Isus.
Noaptea se lăsa, cu perdeaua ei opacă peste Calea Regală.
În lumina tăcută a lunii, o bătaie puternică în poartă sparse liniștea în care zăcea biata domniță.

Se aruncă înspre fereastră și îl zări. Era el, noul stăpân al întregii ei ființe.

- Am venit să te colind!

- Te-am așteptat!

Călin intră în casă, ca un rege în castelul ce tocmai i s-a închinat la picioare, obosit, după cearcănele de sub ochi, semn că nu dormise de ceva vreme.

Nu schița niciun gest ci privea adânc în ochii frumoasei femei, de parcă ar fi vrut să-i citească sufletul.

- Nu zici nimic? Niciun colind?

- Colindul meu este secretul ce ți-l port în inimă de atâta timp de când te-ai mutat aici.

Ștefania se topi sub vorbele aprinse, simțind că i se înmoaie picioarele.

- Așa de tare mă iubești?

- Ba chiar mai mult! Nici nu-ți poți închipui...

- Mă dorești?

- Mai încape vorbă ?

Buzele lor se uniră într-o pecete a iubirii, iar mâinile umblau obraznice peste trupurile ce își doreau despuierea.
Patul din mijlocul încăperii fu rugul dezmățului ce avu loc în acea noapte.

Spre dimineață bărbatul se îmbrăcă domol, semn că ritualul împerecherii era pe sfârșite.
Femeia zăcea sleită de puteri, înfierbântată încă de caznele la care a fost supusă.

- Puiule, de când nu ai mai fost cu o femeie?

- Acum, cu tine, a fost prima dată, mărturisi Călin.
Ștefania căscă ochii mari...

- N-are cum! Ești cel mai bărbat dintre cei pe care i-am avut vreodată!

- Eu n-am cu cine să te compar...
Femeia roși la auzul acestor vorbe și îl chemă înspre ea.

- Vino, înainte să pleci, să mai stau o clipă în brațele tale. Vreau să-ți mai gust încă o dată buzele.

Odată cu acel sărut, timpul indecenței își consumă clepsidra ce aștepta să fie răsturnată în seara următoare.

- Diseară vii iară?

- E Crăciunul... Vadim va vrea să fie cu tine...

- E un mojic, profită de mine și de trupul meu... Eu pe tine te vreau!

- Atunci voi veni.

Și de atunci, până înspre primăvară, Călin venea aproape seară de seară în casa Ștefaniei. Pasiunea puse stăpânire pe vechiul domicilu al Protopopeștilor. Nopțile erau din ce în ce mai fierbinți, iar când Ștefania avea acele probleme muierești, stăteau de vorbă ore întregi, ea efervescentă, el mai molâu în vorbe.

Ștefania își neglija ocupația, la fel și pe Vadim, de fapt nu mai avea timp decât pentru Călin.
Stăpânul hotelului se apucase de băutură și nu se mai dedica destoinic slujbei lui. Făcuse, într-adevăr, barul din hol, dar nefiind bine întreținut, era gol de mult timp. După ce plecă Smaranda, bucătarul adus nu se ridica la standardul culinar recunoscut la Bristol.
Oaspeții erau din ce în ce mai puțini, iar hotelul se degrada atât fizic, cât și moral, cu fiecare zi care trecea.

Într-o însorită zi de martie a anului 1930, Vadim bău de unul singur două sticle de șampanie „La Victoire” - ediție 1922, sub motivul întemeiat, pentru el, de a fi refuzat temeinic de Ștefania.
Amețit bine de aburii bahici se apucă să îi scrie o poezie:
“Când gândesc la dumitale

Mi se pune ghiont în șale,
Venele se umflă toate
Și din față și din spate.
Bolânzesc, jândind la tine
Și m-aș vindeca, știi bine,
De ți-aș prinde-ntr-o zi mâța
Ce-aș căzni-o, sărăcuța!
Dar nici urmă de pisică!
S-a ascuns, moartă de frică?
Auzit-a dânsa, oare,
De-al meu mâț și-a lui dotare?
Șoareci mulți și-alte jivine
În casa fără feline...
Nu mai pot răbda o viață
Chiar acu' mă duc la piață,
Să-mi iau două, nu doar una,
Că m-am săturat cu mâna
Să tot mângâi pisoiașul
Ce tot zbiară, nevoiașul,
Că-i miroase a pisică,
Dar ție, dragă, ți-e frică!”
Vadim- bărbatul tău

Strecură scrisoarea pe sub poarta casei ei. Când o găsi Ștefania, se simți ofensată de ilaritatea versurilor.

- Ce mitocan! Da' poți să-ți iei și zece curve, cui îi pasă? Cum de am stat eu atâția ani cu un derbedeu ca ăsta? se trezi vorbind de una singură.

Din clipa aceea nu se mai arătă în fața fostului ibovnic, nici în hotelui lui, iar asta îl făcu pe Vadim să o pândescă precum un jandarm ce caută să prindă hoțul desenat în afișele de la fiecare colț de stradă.

Se mută într-o camera mică de la etajul clădirii, ce dădea chiar înspre stradă și veghea din zori de zi până în miezul nopții cine intră și iese din Bristol.

Astfel văzu că sluga hotelului traversa Calea Regală în pragul nopții și revenea în zorii zilei. Drumurile argatului se îndeseau, zi după zi, ca ale unui doftor

ce se îngrijea de al lui pacient, spre a-i aduce vindecarea.

"Neghiobul ăsta să mă facă pe mine?" gândea cu voce tare perdantul.

Într-o dimineață, când răsăritul încă nu ascundea stelele din jurul lunii, îl văzu pe Călin deschizând poarta de peste drum.

Îl aștepta tolănit pe un fotoliu din hol

- Pe unde ai umblat, mă? se răsti la argat.

- Pe ici, pe colo… am avut ceva treabă…

- Ce treabă?

- Am păzit hotelul… ca să doarmă lumea în liniște…

- Liniște zici, ah? De unde liniște, mă, când tu ai ieșit de la Ștefania?

- Am trecut pe la dânsa, să văd dacă petrecerea de aseară din balconul de la etaj i-a deranjat somnul, răspunse

omul ce simțea în cel ce tot îi pune întrebări un rival.

- Minți, tu-ți anafura mă-tii, și se ridică amenințător, cu pumnul ridicat înspre el.

Vadim încercă să îl lovească, dar se trezi împrăștiat în colțul celălalt al holului.

- Nu te iei tu de măicuța mea, ți-a greșit ea cu ceva de o suduiești?

Cu sângele clocotindu-i din nas și buza de sus desfăcută în două, jupânul, speriat, după câteva secunde în care nu a mai știut pe ce lume este, se transformă într-un miel pregătit pentru sacrificiul Paștelui, căruia tocmai îi trecuse cuțitul pe lângă beregată.

- Nu e rostul acum să ne certăm, Căline, știi doar că tu îmi ești ca un frate mai mare…

- Tu, fratele meu? Un bețiv ca tine nu are ce căuta in familia mea!

Paznicul hotelului, o namilă de om ce atingea cu fruntea candelabrul din hol, fost jandarm, pensionat după ce a fost rănit pe front, veni aproape de director. Prinzând curaj, Vadim ridică vocea.
- De azi, înainte, nu mai lucrezi aici! Fă-ți bagajele și pleacă!

Călin nu căuta scandal, știa că aici se va ajunge dacă a ales să trăiască cu Ștefania. Erau și alte hoteluri în Brăila ce îl așteptau cu porțile deschise, printre care și Hotelul Splendid din Piața Sf. Arhanghel, rivalul lui Bristol, aflat la cinci minute de mers pe jos.

Îmbrăcă degrabă paltonul lung și apucă înspre piața de pește de pe malul Dunării, spre a-și împlini ritualul matinal de zi cu zi.
După ce împături cu grijă într-o foaie de ziar, două scrumbii ce băteau în albastru sub lumina dimineții, zăbovi

mai mult ca altă dată. Căsca gura la marfa așezată frumos pe tarabe.
Găseai aici toate felurile de pești de la caras până la păstrugă și toate uneltele de pescuit de la prostovoale până la năvoade.
Făcea câțiva pași înspre Vadul Budurului, când se lovi de măreția Morii Violattos, cea mai mare moară de grâne din partea asta a Europei. Se minună și mai tare când văzu că vapoarele intrau direct în clădire ca să își descarce încărcăturile. Acum înțelese cuvintele pe care la citise odată în gazetă - "Brăila este locul în care se stabilește preţul cerealelor pentru toată Europa."
Se liniștise după cearta avută cu stăpânul Bristolului și acum îi părea rău că îl lovise.

În acest timp, Vadim trecu strada și bătu cu putere în poarta de peste drum.

- Ștefanio, deschide!

Lumina din camera dinspre bulevard se aprinse și în jocul ei strălucit apăru și forma femeii îmbrăcate sumar.

- Ce vrei, Vadime?

- Nu mă mai chinui, hai să vorbim!

- Ce vorbe mai ai tu cu mine?

- Vorbe de iubire, puișor!

- Du-te la naiba cu vorbele tale… în ultima scrisoare vroiai doar mâța mea, caută-ți slobozeala în altă parte!

- Dacă nu mă lași în casă fac rău, Ștefanio!

- Nu ai ce căuta aici!

- Dar pe argat îl primești în fiecare seară!

- Nu e treaba ta! Pleacă acum sau trimit după jandarm să te judece că mi-ai tulburat somnul.

- Nu e treaba mea? O să vezi tu…

Vadim intră în hotel, apucă înspre camera lui Călin, și dându-i ușa de perete, intră în ea. La capătul laviței

zăcea liniștit toporul ce despica lemnele din curte, menite a încălzi camerele Bristolului. Îl apucă de coadă, străbătu ca un nebun holul spre ieșirea din hotel, trecu strada, și împinse cu putere în poarta casei de peste drum. Vechitura de fier ruginit cedă fără nici un fel de zgomot, deschizându-i drumul spre casa Ștefaniei.

Femeia, împietrită de spaimă, începu să urle cât o țineau plămânii.

- Săriți că mă omoară!

- Nu țipa, târâtură, că spăl lama asta în sângele tău spurcat!

Femeia ieși în curtea casei, îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte ce ținea piept doar camerei încălzite unde își desăvârșea somnul.

Cămașa de noapte, ce trecea de gleznele ei dezgolite, se opri într-o tufă de trandafiri, culcând-o la pământ.

- Nu da, Vadime! Ești om! Te vede Dumnezeu!

Călin auzi țipetele de la capătul străzii și o rupse la fugă înspre zgomotul lor. Nu deslușea de unde veneau... așa că se aruncă prima dată pe scările hotelului. Dar aici, era liniște, doar pe la vreo două ferestre se vedeau umbre. Una dintre ele scoase un țipăt sfâșietor.

- A pălit-o, nenorocitul! Nu mai mișcă biata femeie.

Îngrozit, sări strada numaidecât și trântind poarta cu putere își văzu iubita trintită, în mijlocul curții, într-o baltă nesfârșită de sânge. Lângă ea, Vadim stătea împietrit ținând încă toporul în mână.

- Ce-ai făcut, nenorocitule? strigă înspre fostul lui stăpân, încercând să-i ia toporul.

- E doar vina ta! se opinti criminalul, încleștându-și și mai tare palmele în

jurul bardei. Tu ai omorât-o, nu eu, ți-a trebuit muiere tânără! E vina ta! și ridică peste cap lama ascuțită ca să lovească și în cel ce îi furase iubirea. Călin se feri, cu o mișcare iute îi smulse toporul din mâini și îl lovi cu atâta putere încât îi desfăcu pieptul în două.

O liniște de plumb se lăsă peste casa din mijlocul Străzii Regale.

O sirenă pițigăiată destrămă liniștea funebră în care zăceau cele două cadavre.

Un căpitan înalt și bine făcut apucă de umeri bărbatul ce ținea încă arma crimei în mână. Jandarmii îl înconjurară cu puștile încărcate spre el.

- Stai potolit! Nu mișca și aruncă toporul!

Pușcăria din strada Carantinei îl primi jegoasă, plină de mucegai și de păduchi. Caraliii stăteau cu ochii pe el toată ziua, dar nici nu-i băga în seamă.

Mâncarea era proastă, se trezea dimineața cu gustul colărezilor tantei Smaranda în gură, din mațele chiorăite de foame.

Viața lui se năruise din clipa în care Ștefania părăsise această lume. Simțea că nu mai are de ce trăi, un singur lucru îl ținea în viață, acela că ucigașul ei putrezește în pământ și că moartea ei a fost răzbunată.

Ura ploaia și întunecimea norilor ei. Se simțea cu adevărat prizonier când privea printre gratiile ruginite mohorâtele depărtări ce ascundeau cântecul paserelor. Într-una din acele zile, o matahală de om se apropie de el și îl lipi cu trupul lui de perete.

- Tu ești, mă, băiatul de la hotel ce ai trimis pe lumea aialată pe stăpân și pe ibovnica lui? Ți-a venit și ție rândul!

Scrijelindu-și umărul de ridurile ascuțite ale pereților celulei, scăpă din

prinsoare, apoi își înfipse palmele groase în gâtul celui ce îl amenințase.

- Da, eu sunt! Mai degrabă, ți-a venit ție rândul, apăsându-i și mai adânc în venele beregatei.

Cu o ultimă sforțare, namila începu să urle.

- Gardieni, mă sufocă! Săriți!

Caraliii întrară în celulă și în câteva secunde Călin leșină sub loviturile bastoanelor lor.

O căldare întreagă de apă, aruncată înspre el, îl trezi ca după un somn lung.

- Nici aici nu te liniștești, haimanao? Nu mai vezi lumina zilei curând!

Carcera întunecată îi era ca un mormânt. Începuse să vadă pe recii pereți forma Ștefaniei valsând grațios pe o muzică doar de el auzită. De la o vreme umbra mișcătoare îi vorbea, mai ales când vântul șuiera rece prin ungherele temniței.

- Te iubesc Călине!

- Și eu, Ștefanio!

Se hrănea cu imaginea ei și zâmbea de fiecare dată când apărea lângă el.

Asta, până într-o zi când ușa de fier ce îl ținea închis în întunericul mai negru ca un iad, se trânti de pereti.

Zări silueta a trei gardieni ce se repeziră înspre el, încătușindu-i încheieturile mâinile și ale picioarelor.

- E ziua judecății, otravă! Îți începe drumul spre spânzurătoare! strigă unul dintre caralii.

- Eu zic să-i facem felul de pe-acuma, rosti alt caraliu, pregătit să îi vâre un căluș mare în gură.

- Lasă-l! Îl așteaptă judecătorul la tribunal să îi aleagă pedeapsa!

Afară era cald, semn că vara pusese stăpânire peste lume. Călin pășea greoi, sub puterea lanțurilor ce îl mușcau de glezne. Dar zâmbea,

zâmbea ca un izbăvit, ca un atlet ce trecuse la olimpiadă, primul, linia de sosire.

La tribunal fu așezat într-o cușca de fier priponit de niște drugi și păzit atent de aceiași gardieni care l-au adus până aici. Sala era aproape plină, majoritatea brăilenilor huiduindu-l și aruncându-i vorbe de ocară.

- Liniște în sală! strigă judecătorul Toni Pilat, lovind cu putere ciocanul de masă.

Aprodul scrută cu privirea încruntată întreaga mulțime.

- Inculpat Călin Astălinoaiei, ești acuzat de uciderea lui Vadim Teodorescu și a Ștefaniei Dumbravă! continuă judecătorul. Cum pledezi?

- Nevinovat, domnule judecător! Nu eu am ucis-o pe Ștefania, iar când am dat peste ea moartă în curte, Vadim a ridicat toporul asupra mea, iar eu m-am

ferit, i l-am smuls din mâini și l-am lovit cu el. Bag de seamă că se spune legitimă apărare.

- Legitimă pe dracu, bâigui printre dinți procurorul Rodianu.

Onorată instanță, am dovezi că el este autorul dublei crime!

- Să le văd! ceru magistratul.

- O chem ca martor pe Olga Coboleanu, camerista hotelului Bristol, cea care îl știe cel mai bine pe inculpat. Olga intră spășită în sală, se îndreptă spre tribuna martorilor pe care stătea Biblia. Jură cu glasul sufocat că va spune doar adevărul și numai adevărul.

- Recunoști acest topor? fu prima întrebare a magistratului către martoră.

- Da, îl recunosc!

- Al cui e?

- A' lu' Călin.

- Îl vezi aici, în această sală?

- Da, e acolo, între fiare, arătând cu mâna spre condamnat.

- De unde știi că e al lui?

- Are scrijelit pe lemn înspre lamă un C mare. L-am văzut de când am intrat.

Procurorul ridică toporul înspre tavanul sălii deslușind vorba Olgăi.

Rodianu continuă întrebările către martor.

- Este adevărat că nimeni nu punea mâna pe acest topor în afară de Călin?

- Așa e, răspunse grăbit muierea. Dormea cu el la capu' patului.

Judecătorul întoarse capul înspre acuzat.

- Recunoști că e al tău?

- Da, domnule judecător, e al meu!

- Admiți că doi oameni au fost uciși cu el?

- Doar unul am văzut eu.

Judecătorul se aplecă în hârtii. După un sfert de ceas începu să vorbească, în

termeni din care fostul slujitor al Bristolului nu pricepea mai nimic. Desluși doar sentința ce îl lovi ca un fulger.

- Drept urmare, inculpatul Călin Astălinoaiei este condamnat la moarte prin spânzurătoare, fără tăgadă, sentință ce se va îndeplini în nu mai mult de 90 de zile.

Procurorul zâmbi triumfător, arătându-și dinții albi și mărunți, ca ai unui miel de lapte.

Zilele treceau, iar inceputul verii anului 1930 își vărsa căldura printre gratiile ruginite, uscând pereții încărcați cu tusea plâmânilor răciți de frig.

Călin devenise un cadavru mergător, ce rar mai scotea câte un cuvânt.

Își aștepta cuminte sfârșitul, resemnat și pierdut în amintiri.

Într-o zi de iulie, un vuiet luă cu asalt întreaga pușcărie. Ușile temnițelor se

deschiseră larg, lasând toți prizonierii liberi.

- S-a întors regele și ne-a grațiat pe toți! urla mulțimea înnebunită de fericire.

Călin se ridică mirat în capul oaselor și apucă domol spre poarta larg deschisă a închisorii, trecând nepăsător pe lângă caraliii ce acum câteva săptămâni își doreau să-l vadă atârnând în streang.

- Ai scăpat, nenorocitule! Dacă nu se întorcea Carol, în câteva zile, te mâncau viermii.

Rătăcea stingher pe străduțele pavate cu pietre din vecinătatea falezei. Portul Brăilei și vapoarele ce se odihneau la malul fluviului nu se sinchiseau să îi cerceteze pașii.

Libertatea asta, fără Ștefania, îi părea insuportabilă. În jurul lui, oamenii erau niște umbre ce fugeau haotic dintr-o

parte în alta, mute și fără nici o îndemnare.
Privind luciul albastru al apei i se trezi în cap ideea că dincolo ar fi mai bine...

A doua zi, Dunărea îl scotea la mal, între pontoanele pescăriei. Purta în ochii sticloși, înmărmuriți într-un rânjet deja vânăt, izul de pește al dimineții ce, împins de adierile bălților Brăilei, ajungea până înspre Calea Regală.

Adrian N. Matei

Membru al Uniunii Scriitorilor din România – filiala Bacău

Născut în anul 1977 la Brăila

Studii:

- Liceul "Gh. M. Murgoci" – Brăila.

- Universitatea Politehnică București, Facultatea de Energetică (1996 -2002).

- Universitatea Al. Ioan Cuza Iași, Facultatea de litere, filiala Focșani (2022 – 2025).

- Cursuri de specializare Digital Media în MTV Networks – London (2003, 2004, 2005).

Activitate profesională:

- MTV România – Head of Digital Media. 2003 - 2007

- CEO Agenția DSW, Agenția Indeed Digital Media. 2007 – prezent

- Administrator al Teatrului Municipal "Maior Gh. Pastia" Focșani. 2023 - 2025

Activitate literară:

- Volumul de poezii "Mugur si Floare" - 2020, editura Salonul Literar.

- Volumul de poezii "Fiul anotimpurilor" - 2021, editura Salonul literar.

- Volumul de poezii "Poemele unui îndrăgostit" - 2021, editura Timpul.

- Volumul de proză scurtă "Psihoza" - 2022, editura Salonul literar.

- Volumul de poezie "Poemele unui satiric incurabil" - 2024, editura Limes

Apariții literare:

Revista "Convorbiri literare"

- iulie 2021, articol sub semnătura dlui Ioan Holban.

- august 2021, articol sub semnătura dlui Emilian Marcu.

- aprilie 2022, articol sub semnătura dlui Ioan Holban.

- mai 2022, articol sub semnatura dlui Cristian Livescu.

- februarie 2026, articol sub semnatura dlui Marius Chelaru.

Revista "Plumb",

- martie 2021, articol sub semnătura dlui Petre Isachi.

- iunie 2022, articol sub semnătura dlui Petre Isachi.

- iulie 2022, articol sub semnătura dlui Petre Isachi.

Revista "Poezia" – Iași, ediția de iarnă 2021-2022

Revista "Flacăra lui Adrian Păunescu"

- redactor revista "MTV Magazine" 2004-2006.

- redactor la revista "13 Plus".

- redactor pe teme culturale la cotidianul "Monitorul de Vrancea".

Invitat al emisiunii “Cortina de sticlă” moderată de dl Ioan Holban la televiziunea „Apollonia” – Iași

Invitat al emisiunii “Poveștile Argeșului” moderată de dl George Mitrache la televiziunea „Profi24” – Curtea de Argeș

Invitat al emisiunii “Maeștri” moderată de dna Lenormanda Florențiu la televiziunea „Atlas TV” – Focșani

Aprecieri:

Scriindu-și poemele, mai ales, în dulcele stil clasic, Adrian Matei reușește să transmită cititorului său, noianul de sentimente care îi bântuie existența și zbuciumul trăirilor din varii spații, zbucium asemănător cu impulsurile izvorașului ce se ivește din inima muntelui și se zbate să spargă

zăgazurile spre a-și găsi, cu multe eforturi, drumul spre împlinire. […] Pentru Adrian Matei a scrie versuri este o stare firească, de normalitate pentru că totul decurge după propria-i existență. – **Emilian Marcu**, **membru Uniunea Scriitorilor din România**

Adrian Matei are un pronunţat simţ (auto)critic şi e un sensibil observator al (i)realităţii imediate pe care o supune unei operaţii fără anestezie, în lipsa ei de patriotism şi solidaritate, în prigonirea limbii și în ignorarea unui trecut glorios. Adrian Matei intră în lumea literaturii prin uşa din faţă; vom mai auzi de el, nu mă îndoiesc. – **Ioan Holban**, **membru Uniunea Scriitorilor din România**

Melodramatic, cu accente de romanță, într-o suită impresionantă de stanțe, Adrian Matei își afirmă îndrăgostirea, în toate memorfozele ei, de la iubirea

serafică, astrală până la amorul în care trupul de sirenă al iubitei îl lasă fără minte. – **Cassian Maria Spiridon**, **Președintele Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iași**

Poetul Adrian Matei unește contrariile prin vers. Îmi place poezia lui pentru că mă face să gândesc frumos. Are o legătură teribilă acest fenomen al unirii contrariilor cu muzica sferelor, o esență pe care el reușește să o prindă în vers.[...] Poezia lui Adrian Matei este o poezie heraclitiană, care curge, dar niciodată poetul Adrian Matei nu se scaldă în undele aceleiași ape. – **Petrache Plopeanu**, **membru Uniunea Scriitorilor din România**

Voce deghizată în acorduri de muezin care ne cheamă fără pauză la rugăciunea îndrăgostirilor, ,,suflet în zeghe", Icar cu aripi care nu pot fi topite nici de îndrăznelile zborurilor printre ,,raze de caldă pasiune", rănitu neori de

prea ,,grea singurătate", Adrian Matei este un nume despre care vom tot auzi în sărbătorile tainice ale sufletului nostru. – **Ion Fercu**, **membru Uniunea Scriitorilor din România**

Adrian Matei redescoperă plăcerea cultivării unor sonuri elegiace ce par a veni din alte timpuri, cu întorsături delicate de romanțe uitate în suflete muiate de nostalgii, cu armonii simboliste și imagini neo-romantice, toate aduse în retorta poetului ce e îndrăgostit de ceea ce spune și de modul în care o face, părând a ține cont o aparentă estetică postmodernistă și evadând apoi dincolo de canon, de dragul rostirii care re-creează. – **Constantin Dram, critic literar**, **membru Uniunea Scriitorilor din România**

Cuminţenia şi eleganţa verbului, structura prozodică modernă, îndrăzneala de a scrie sonete, rondeluri,

structurarea tematică, tonusul liric moralizator, totul în ansamblul său ne determină să privim cu optimism spre aceste creaţii, adevărate elemente tainice ce se întreţes şi alimentează firele nevăzute ale iubirii de frumos, claviatură a memoriei. - **Doina Guriță, poetă, membru Uniunea Scriitorilor din România**